

Muhterem meslekdaşlarım, değerli misâfirler

Sözlerime başlamadan önce bu mutlu günü bizlere lûtfeden Allâhü Teâlâ'ya hamd-ü senâlar, Rasûlüne salât-ü selâmlar eder, Cenâb-ı Hakk'ın selâm ve selâmetinin, şaşmaz hidâyet ve nusratının bizlerin, sizlerin ve tüm Müslümân'ların üzerine olmasını diler, hepinize en derin sevgi ve saygılarımı arz ederim.

Muhterem kardeşlerim

Millî Eğitim câmiamızın siz değerli eğitim ve öğretim kadrosunun; diğerk bir deyimle, büyük bir milletin ta'lîm ve terbiyesini omuzlarına yüklenmiş, ma'nevî mes'ûliyeti büyük olduğu kadar şerefi de o nisbetde yüce olan bir görevi büyük bir fedâkârlıkla üstlenmiş bulunan siz öğretmenler topluluğunun, 24-Kasım'da yapılan bu güzîde anma gününün, belli merâsimleri yerine getirip dağılmaktan ziyâde her öğretmenin serbestce katılabileceği, gerçekleri rahatlıkla dile getirebileceği bir şûrâ' niteliğinde olması ümîdi ile bu mutlu günün, güzel vatanımızda varlığımızın devâmına vesîle olmasını dilerim.

Bir toplumun yaşamasında veyâ yıkılmasında, mutlu veyâ mutsuz oluşunda, hocaların ve öğretmenlerin rolü, en başta gelen unsurlardandır. Çünkü bunlar, bir toplumun aynalarıdır. Kendileri nasıl iseler, eğitim ve öğretimi ile meşkûl oldukları toplumlar da öyle olur. Bu mühim netîceden dolayıdır ki *kıyâmetin en büyük alâmetlerinden birisi*, eğitim ve öğretim ile meşkûl olan kimselerin fesâda gitmesi, gerçeklere uygun bir eğitim ve öğretim yapmaması, olarak gösterilmiştir. Bunun için

de “*Kıyâmet hacılarla hocalardan kopacaktır*” sözü, meşhur olmuştur.

Öyle ise bu mutlu günde hatırlıyacağımız en mühim konulardan biri, benliğini, asâletini, kendi dînî ve millî değerlerini unutan, geçmişi ve bizleri beğenmeyen, anasına, babasına, hattâ kendisine insan olabilmenin gereklerini öğretmeye çalışan öğretmene saygısızlık göstererek, isyân ederek silâh çekebilecek kadar âsîleşen anarşist nesiller yetiştirmek değil, “*Bana bir harf öğretenin kırk yıl hizmetkârı olurum*” diyebilecek, ilme ve hakka hâdim, inaçlı ve basîretli nesiller yetiştirmek olmalıdır.

Böyle bir eğitim ve öğretime gönül verecek nesiller yetiştirmek, elbetteki biz öğretmenlerin en başta gelen görevlerindedir. Hiç bir meslekdaşımın, böyle bir konuyu takdîr etmekte kusur edeceğini sanmıyorum.

Bununla berâber şunu ehemmiyetle belirtmek isterim ki çağın, demokrasînin, batılılaşmanın, san'atın ve hukûkun üstünlüğüne riâyetin îcablarını yerine getiriyorum zannı ile ilmî esâslardan ayrılan, maddî ve ma'nevî değerlerimizi hiçe sayan, kayıtsız şartsız bir özgürlük terânesi ile nefsinin süflî arzûlarına veyâ yüce bir milleti yok etmek isteyenlerin menfûr emellerine âlet olan bir öğretmen, elbette ki yaşadığı toplum içerisindeki saygınlığını ve değerini kaybedecektir. Değerini ve saygınlığını kaybetmiş bir eğitim ve öğretim kadrosunun, eğitim ve öğretim sorumluluğunu üstlendiğimiz nesillerimize ne denli zararlar vereceği husûsu ise, şübhe götürmez bir hakîkatdir.

İçinde yaşadığımız toplumdaki çeşitli fikir ve ayrıcalıklar, dînî ve siyâsî tefrîkanın, siyâsî anarşînin, ideolojik

davranışların, sınırsız özgürlük isteklerinin ve akla hayâle gelmedik huzûrsuzlukların temelini oluşturmuştur. Bunun için Osmanlı imparatorluğunun son yüz yılındaki bu türlü davranışlar, onun on sene gibi çok kısa bir zamanda yıkılıp gitmesine sebep olmuştur.

Güzel vatanımızda böyle bir netîceye dâçar olmamız için biz öğretmenlere, sandığımızdan da daha büyük görevler düştüğünü, gerçeklere uygun bir eğitim ve öğretim yapmamız gerektiğini, bir kere daha hatırlatmak yerinde bir görev olur.

Bizler bu görevimizi gereği gibi yapmaya çalışırsak, “*Allâhü Teâlâ'nın emri olan tesettürden hoşlanmayan, fikir ve inanç ayrıcalıklarını çağın icâbı sayarak sınırsız bir hoş görü felsefesi altında tefrikaya kucak açan ve İmam-Hatip Okullarına üniversite kapılarını açarsak telâfisi güç netîceler ile karşılaşırız*” diyen zihniyetlerin tüm inanç ve davranışları, Allâhü Teâlâ'nın izni ile, tamâmen netîcesiz kalacaktır.

Eğitim ve öğretim târihimizin önemli sîmâlarından Hacı Kâmil Efendi ile talebesi Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır arasında geçen şu hâdise, bizler için büyük bir ibret kaynağıdır.

Son asrın büyük müfessirlerinden Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır, onüç yaşlarında Antalya'dan İstanbul'a gelir. Hacı Kâmil Efendi'ye intisâb eder. Küçük Ayasofya Medresesi'nde derslerine başladığı zaman, hocası Hacı Kâmil Efendi'nin ders verdiği odanın eşliğini çıkarken -yüksekce olduğu için- zorlandığını görür. Hocasının kolayca girip çıkmasını sağlamak amacı ile üzerinde Romence bir yazı bulunan bir gaz sandığını kapının önüne koyarak bir eşik daha yapar. Hocası ders yapmak için geldiğinde sınıfın kapısı önünde

bu sandığı görür. Bunun kim tarafından konulduğunu sorunca, geleceğin büyük müfessiri Hamdi Yazır, kendisinin koyduğunu söyleyerek maksâdını anlatmaya çalışır. Bunun üzerine hocası Hacı Kâmil Efendi de,

“Ey oğul, ayağımızın altına öyle bir karpuz kabuğu koymuşsun ki hiç günâhımız olmasa bu yeter” der. O da,

“Hocam, İslâm yazısı değil de...” diyerek ma’zeret beyan etmeye başlar. Talebesinden böyle bir cevâbı alan Hacı Kâmil Efendi de,

“Aa molla, Müslümân’ın da gavurun da yazısı vardır ama, yazının Müslümân’ı gavuru olur mu? Biri ile görülen bir iş diğeri ile de görülmüyor mu? Elverir ki kötü yerde ve bâtılda kullanılmış olmasın. Hayra yarayan, Hakk’a hâdim olan her yazıya saygı lâzımdır. Allâhü Teâlâ’nın **-Nûn, ve’l-kalemi ve mâ yetürûn:** *Nûn hakkı için, kalem hakkı için, satırlara yazanlar ve yazılanlar hakkı için yemîn ederim ki...- âyetinde yazılara ve yazılanlara boşuna mı yemîn buyurdu sanıyorsun. Aman yavrum, dikkâtli ol”* der.

Evet, böyle gerçekleri gören, yeri gelince sert, yeri gelince i’kâz, yeri gelince koruyucu, yeri gelince de şefkâtli ve merhametli davranmasını bilen bir öğretmen, her zaman saygı ve sevgi ile anılacak, toplum içerisindeki değer ve saygınlığını yitirmeyecek ve tuttuğu ışıktan her zaman istifâde edilecektir.

Mısır seferinden dönen Yavuz Sultan Selim’in berâberinde bulunan değerli ilim adamı İbn-i Kemâl, atının ayağından sıçrayan çamurun Pâdişâhın üzerine sıçradığını görünce büyük bir mahcûbiyet içerisinde kalır. O’nun bu hâlini gören Yavuz,

“Ulemâ'nın atının ayağından sıçrayan çamur, benim için bir zînet ve şerefdir. Bu elbisem vefâtımdan sonra sandukamın üzerine örtülsün” demek büyüklüğünü gösterir ki böyle bir davranış da, ilme ve ilim adamına verilen değer başka bir örneğidir.

Yine târihimizin ilim ve fazîlet sâhibi idârecilerinden biri olan Nizâmü'l-mülk'ü, bir takım fitne ve fesat sâhibi kimseler, onu, Alpaslan'ın gözünden düşürmek için harekete geçip bir mektûp yazarlar. Fakat bu mektûbu da doğrudan doğruya vermek cesâretini gösteremezler. Namaz kılarken seccâdesinin başına koymayı uygun bulurlar. Namazdan sonra mektûbu okuyan Alpaslan, Nizâmü'l-mülk'ü çağırarak “Şu mektûbu al. İçindekiler doğru ise nefsini islâh et. Yanlış ise bunları yapanları affet ki fitne ve fesat yeniden canlanmasın” der ve böyle bir hâdisle ile de ilim ve fazîlet erbâbının, fitne ve fesat erbâbı kaşısında her zaman üstün olduğunu ifâde etmiş olur.

Kezâ, İstanbul'u feth eden Fâtih Sultan Mehmet, İstanbul'un fethinde büyük rolü olan hocası Ak Şemseddin Hazretlerine “Hocam, İstanbul'u sen feth ettin. Onun için pâdişahlık senin hakkındır” deyince hocası Ak Şemseddin de büyük bir vakar ile “Haddini bil. Sen padişahsın, ben Şeyhu'l-islâm” diyerek ilim makâmında olan bir kimse ile emir makâmında olan bir kimsenin, hâdiseler karşısında nasıl davranacaklarını canlı bir şekilde ifâde etmektedir.

Bunun için büyük bir milletin fertlerinin eğitim ve öğretimi ile meşkûl olan biz öğretmenlerin, her şey'den önce sağlam ve doğru kaynaklara dayanan bir ilim ve irfan sâhibi olmamız, şübhe götürmeyen hakîkatlerdendir.

Sıradan bir hayvanın eğitim ve öğretimini yaparken bile doğru ve sağlam bir bilgiye ihtiyaç duyulduğu her zaman görülen olaylardandır. İyi bir çoban, güttüğü sürüyü kurda kaptırmayan ve elindeki kavalı ile onları dilediği gibi gütmesini ve yönlendirmesini bilen çobandır. Aksi takdirde, “*Kılavuzu karga olanın burnu çöplükden kurtulmaz*” sözünün ifade ettiği gerçeklere düşmek *-bu gün içinde bulunduğumuz hal gibi-* kaçınılmaz bir netice olur.

Çanakkaledeki hâdiselere işâretle,

“Karşılıklı siperler arasındaki mesâfe yedi-sekiz metre ve ölüm muhakkak. Birinci siperde bulunanların hiç birisi kurtulmamasına rağmen kâmilen şehîd düşüyor. İkinci siperdekiler ise onların yerine geçiyor da ölenleri gördüğü halde ve kendisinin de iki-üç dakıkaya kadar şehîd olacağını bildiği halde, hiç biri fütûr göstermeden çarpışıyor ve sarsılmıyor. Bir taraftan düşmanı süngüleyip öldürmeye, diğer taraftan da elinde Kur’ân-ı Kerîm olanlar okuyarak, Cennet’e girmeye hazırlanıyor. Okumak bilmeyenler de Kelime-i şehâdet getirerek düşman üzerine yürüyordu. Şunu samîmiyetle söyleyeyim ki ve bana emîn olunuz ki Çanakkale muhârebelerini kazandıran bu yüksek ruhdur”.

diyen Maraşal Gâzi Mustafa Kemâl’in bu sözleri ile ifade etmek istediği şey’, bu yüce rûha sâhip olan vatan çocuklarının yetişmesinde *-bu gün İslâm’dan hoşlanmayan ba’zı akıl fukarâsı anlayışsız kimselerin hor ve hakîr görmek istedikleri-* hocaların, değerli öğretmenlerin, tesettürü ar ve nâmûs senbolü bilen hakka hâdim ana va babalarının gerçeklere uygun olarak

yapmış oldukları eğitim ve öğretimin Müslümân topluluğuna kazandırmış olduğu neticeden başka bir şey' değildir.

Azîz misâfirler, değerli meslekdaşlarım

Bütün yaratılmışların Rabbi olan Allâhü Teâlâ, “**Rabb**” isminin îcâbı olarak her mahlûkun eğitim ve öğretimini yapmış, onlara kendilerine zarar veren şey'lerden kaçınmanın, fayda veren şey'leri elde etmenin, bu sûretle de bu iki vasıf arasında olgunlaşıp kemâle ermenin usûl ve yollarını öğretmiştir. Eğer kâinatda böyle bir eğitim ve öğretim sistemi olmasaydı, bütün mahlûkat ve mükevvenâtın, bi'l-hâssa insanlığın, kendisini her türlü zarar ve noksanlıklardan kurtarıp kemâle ermesi ve istenilen hedefe ulaşması, hiç şübhesiz mümkün olmazdı.

Allâhü Teâlâ'nın, insanlığa “*Oku emrini vermesi, kalemlle yazı yazmayı ve bilmediği şey'leri öğretmesi, sakın okumamazlık yapma, okumayan insan muhakkak büyük bir sapıklık içinde bulunur*”, buyurması, nihâyetsiz kereminin ve Rabb isminin bir muktezâsı olan eğitim ve öğretimin şübhe götürmez bir neticesidir.

Şu halde İlâhî bir vasıf olan eğitim ve öğretim görevini yüklenmiş olmak, bizler için paha biçilmez bir değer, şerefli bir vasıftır. Bu yüce vasfın gereğini en iyi bir şekilde yapmak biz öğretmenlerin en başta gelen görevi, yetiştirmeye çalıştığımız insanların görevi de *-ne kadar yükselirse yükselsinler-* bizleri hayır ile anmaları ve saygıda kusûr etmemeleridir.

Bu vesîle şöyle bir hâtıramı dile getirmekte fayda mülâhaza ediyorum:

Bundan yirmibeş yıl kadar önce çarşıda yanımda bulunan misâfirlerim ile alış-veriş yapıyordum. Bu arada öğle ezanı okundu. Onlardan izin alarak Câmi Kebîr'e gitdim. Câmi avlusuna varınca kara tahtada *-Emekli öğretmen Ali Turgut-* yazılmış olduğunu gördüm. İlkokul öğretmenim olan bu değerli şahsın tabutunu musalla taşında görünce üzüldüm. Fakat kendisine son bir görevimi yapmanın imkânına kavuşmuş olduğum için de sevindim.

Böyle bir anda toplumun değer yargısı değişen öğretmenler hakkında,

*“Kadrini seng-i musallâda bilüb ey Bâkî,
Durup el bağlayalar karşında yarân sâf sâf”.*

diyen Bâkî'nin gerçekleri dile getiren mısralarını hatırlamamak mümkün mü

Muhterem misâfirler, değerli melekdaşlarım

Gerçekleri, maddî ve ma'nevî değerlerimizi ve târîhî şahsiyetlerimizi, kendi menfûr emelleri uğrunda istismar etmek isteyenlerin hatâlarını düzeltmek de, yine biz öğretmenlerin görevlerindedir.

Kayseri İmam-Hatip Okulu müdürü olduğum sıralarda, eşim de o zamanki İlköğretmen Okulu'nun Din Dersi öğretmeni idi. Bir yaz ta'tilinde okulda bulunduğum bir sırada bir telefon çaldı. Buyurun dedim. Hiddetli ve şiddetli bir ses *“Senin eşin benim kızımı din dersinden bütünlemeye bırakmış”* dedi. Ben de *“Bey efendi, merak edecek bir şey' yok. Birazcık çalışırsa eylülde geçer”* dedim. Adamcağız daha da hiddetli bir şekilde *“Atatürkçü felânın Atatürkçü kızı, nasıl olurda Din Dersinden*

bütünlemeye kalır” dedi. Böyle bir durum karşısında sizler ne dersiniz bilmiyorum ama ben de “Atatürkçü felânın Atatürkçü kızı, Atatürk gibi çalışıp sınıfını geçer” diyerek telefonu kapattım.

Muhterem kardeşlerim

Bu şekildeki değerlerimizi, istismar etmek isteyenlerin anladığı veyâ anlamak istediği gibi değil, gerçek yönleri ile anlamak ve anlatmaya çalışmak da yine biz öğretmenlerin üzerine düşen en büyük görevlerimizdendir.

Kim ne derse desin, kim nasıl değerlendirirse değerlendirsin, ilâhî bir vasıf olan öğretmenlik mesleğimiz, karşılaştığımız bütün sıkıntılara rağmen elimizde bulunan insan malzemesini, düştüğü ve düşürülmek istendiği derekelerden kurtarmak, onları hidâyete yöneltmek, en doğru yolda yürütmek, gerçekleri görür, işitir ve anlar bir hâle getirmek; ilim edeb ve insanlık vasıflarını kazandırmaya çalışmak, dünyâ ve âhirette erişilmesi gâye olan netîcelere yöneltmek için bizlere lutf edilmiş yüce bir vasıftır.

Böyle yüce bir mesleğin bana kazandırmış olduğu duygu, düşünce ve inançladır ki ömrüm boyunca *-bir çok teklifler yapılmasına rağmen-* İslâm dışı sistemlerin bir gereği olan hiç bir parti, gurup, ekol, tarîkat ve cemâat fikirlerini benimseyip onlarla berâber olmadım, onlara karşı da olmadım. Ancak Allâhü Teâlâ'nın **“And olsun ki Allâh'ın Rasûlünde sizin için, Allâh'ı ve âhret gününü ummakda olanlar ve Allâh'ı çok zikir edenler için güzel bir (imtisâl) numûne (si) vardır”**.¹ emrine ve Rasûlü'llâh aleyhi's-selâm'ın hastalığı esnâsında okuduğu son hutbesinde *“Ey Rasûlü'llâh'ın kızı Fâtıma, ey*

Öğretmenler Günü'nde bir konuşma

Rasûlü'llâhın halası Safiyye, sizi ukbâda kurtaracak bir şey yapınız. Yoksa ben sizi kurtaramam" tavsiyesine uyarak Ehl-i sünnet yolundaki bir İslâm anlayışı ile yaşamaya çalıştım İnşâ'llâh. bundan sonra da bu yoldan ayrılmam.

İslâm esâslarından olmayan, fakat Allâhü Teâlâ'dan afv-i mağfiret dileyerek bir vatandaş olarak kerhen yapmaya mecbûr olduğumuz ba'zı şey'ler ise, bir ahid gereğidir ki bu gün dünyânın neresine gidersek gidelim aynı şey'leri yapmak mecbûriyetindeyiz.

Bu duygu ve düşüncelerle hepinizi yeniden sevgi ve saygılarımla selâmlar, sağlık ve başarı dilekelerimle Cenâb-ı Hakk'ın rızâsını kazandıracak bir eğitim ve öğretim yapmanızı diler, hayra vesîle olacak duâlarımı arz ederim. Saygılarımla.

24-Kasım-2006

A.Celâleddin Karakılıç
Emekli öğretmen